

ชื่อเรื่องการค้าค้ำประกันแบบอิสระ

แนวปฏิบัติของการบันทึกบัญชีและการรับรู้รายได้ของ
กิจการลีสซิ่งในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ผู้เขียน

นางสาวจิตติพร จิตติจำเริญพร

บัญชีมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบการค้าค้ำประกันแบบอิสระ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญเรือง	เจริญศรี	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ณภาพร	ณ เชียงใหม่	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรา	โกไศยกานนท์	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ในการศึกษาถึงแนวปฏิบัติของการบันทึกบัญชีและการรับรู้รายได้ของกิจการลีสซิ่งในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงวิธีการบันทึกบัญชี การรับรู้รายได้ ที่กิจการลีสซิ่งใช้อยู่ในปัจจุบันว่าเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชีหรือไม่รวมทั้งภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจดังกล่าว โดยใช้วิธีการสอบถามจากผู้ประกอบการกิจการลีสซิ่งในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีสาขา 5 สาขาขึ้นไป และสังเกตวิธีการปฏิบัติงาน รวมทั้งการค้าค้ำประกันจากหนังสือที่เกี่ยวข้องโดยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ซึ่งประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาในครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงวิธีการบันทึกบัญชี การรับรู้รายได้ และภาษีที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินกิจการลีสซิ่งเพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติทางการบัญชีของกิจการลีสซิ่งให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ผลการศึกษาพบว่า กิจการลีสซิ่งได้มีวิธีการบันทึกบัญชี และการรับรู้รายได้ในลักษณะของสัญญาเช่าดำเนินงานมากกว่าที่จะจัดทำในลักษณะของสัญญาเช่าทางการเงิน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญสำหรับกิจการลีสซิ่งที่พึงปฏิบัติ อีกทั้งยังได้นำหลักของการบันทึกบัญชีเกี่ยวกับการให้เช่าซื้อ และการให้กู้ยืมเงิน มาใช้ในการบันทึกบัญชี และการรับรู้รายได้อีกด้วย ในเรื่องของการรับรู้รายได้ของ

จิตติพร จิตติจำเริญพร. 2545. “แนวปฏิบัติของการบันทึกบัญชีและการรับรู้รายได้ของกิจการลีสซิ่งในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ = The Accounting Performance and Revenue Recognition of Leasing Company on Mueang District Chiang Mai Province.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กิจการลิสซิ่งที่ใช้ในปัจจุบันได้มีการรับรู้รายได้ดอกเบี้ยเป็นไปตามเกณฑ์เงินค้ำ กล่าวคือ จะรับรู้รายได้ที่เกิดขึ้นในงวดบัญชีนั้นทันที โดยไม่คำนึงถึงว่าจะได้รับเงินจากการเช่านั้นแล้วหรือไม่ก็ตาม

ในการปฏิบัติด้านภาษีอากรของกิจการลิสซิ่ง มีการปฏิบัติเป็นไปตามที่ได้กำหนดไว้ในประมวลรัษฎากร กล่าวคือ กิจการลิสซิ่งโดยส่วนใหญ่จดทะเบียนในรูปแบบของบริษัทจำกัดจึงมีหน้าที่ที่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราร้อยละ 30 จากฐานกำไรสุทธิของกิจการ และยังมีหน้าที่ที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มจากรายได้ค่าบริการที่เกิดขึ้นนั้นด้วย เพราะกิจการลิสซิ่งเป็นกิจการที่อยู่ในรูปแบบของการให้บริการ แล้วมีการเก็บเงินค่างวดเป็นรายได้สำหรับบริการที่ให้แก่ลูกค้านั้น อีกทั้งยังมีการคิดดอกเบี้ยจากการให้บริการนั้น ก็จะต้องมีการคำนวณหาภาษีมูลค่าเพิ่มจากรายได้และค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานด้วย

กิจการลิสซิ่งส่วนใหญ่มักจะมีปัญหาในเรื่องของเงินมัดจำและราคาซากของสินทรัพย์ที่เช่าเมื่อสิ้นสุดสัญญาเช่า เนื่องจากเงินมัดจำที่เก็บมาจากลูกค้านั้น กิจการจะถือเป็นหนี้สินของกิจการ เนื่องจากจะต้องมีการชำระคืนให้แก่ลูกค้าเมื่อสิ้นสุดสัญญาเช่า แต่อาจจะโอนไปเป็นส่วนหนึ่งของราคาสินทรัพย์ ณ วันสิ้นสุดตามสัญญาเช่าก็ได้ ถ้าหากผู้เช่าเลือกที่จะซื้อสินทรัพย์นั้นเป็นของตนเอง ส่วนในเรื่องราคาซากของสินทรัพย์ จะเห็นได้ว่ามีราคาค่อนข้างสูงซึ่งถือได้ว่าสูงกว่าราคาในท้องตลาด กิจการลิสซิ่งอาจมีปัญหในเรื่องของการหาผู้ซื้อสินทรัพย์นั้นเมื่อสิ้นสุดสัญญา ดังนั้นควรจะมีกำหนดอย่างแน่ชัดในสัญญาว่าผู้เช่าควรจะได้รับประกันราคาซากของสินทรัพย์นั้น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหานี้ขึ้น